

'48-as tér, '56-os emlékmű (képünkön), 2011, Pécs. Számok, üzenetek, meg egy bosszantó dolog. Mozog az egyik márványlap, ami balesetveszélyes. Talán még időben szólunk róla, mielőtt nagyobb baj történne. Nem feltétlenül személyi sérülés, de töréskár.

Jár annyi a vértanúknak, hogy ápoljuk emléküket! Ha már egy amúgy komoly szellemi tartalommal bíró kompozíció létrejöhett, akkor azt illene gondozni is. Mint egész Magyarországon, úgy Pécsen is volt egy elhallgatott revolúció. Sőt, ellenforradalomról szólt a történelemoktatás, évtizedeken keresztül.

Azután eljött 1996, amikor a 48-as téren, a Petőfi Sándor szobor mellett leleplezték az 1956-os emlékművet, Farkas Ádám és Illa Gyula munkáját. Zenével, verssel, beszéddel, mindennel, ami méltóképpen idézte meg a hősöket. De leginkább mindenkit, aki átélte a történelmi pillanatokat, legyenek ők bármelyik oldalán a barikádnak.

Bár a képen csak az elmozdulás látszik, de billeg is a kő

Csakhogy, az idő kikezdte a köztéren a múltat hirdető köveket. Nem nagyon, de annyira éppen, hogy már kisebb felújításra szorulna. A vörösmárvány-talapzat egyik burkolóeleme ugyanis meglazult, billeg. Arra ugyan kicsi az esély, hogy lehullva valakinek éppen a lábujját odacsípje, de azt sem lehet kizárni. Jelenleg csupán azért lehet még a helyén a darab, mert beszorult, de mozog. Mindezt bárki tapasztalhatja, ha arra járva, egy kicsit odapillant, netán megérinti a követ.

A tény főleg azért aggályos, mert tudhatjuk, rendszeresen játszanak a parkban gyermekek. Akik sok-sok „csodára” képesek. Az a kődarab meg legalább 50 kilogramm, bár ez utóbbi csak becsült tömeg.

Jelenleg viszont szinte minimális összegből el lehetne hárítani a veszélyt. Ami amúgy méltatlan az egész összképhez. Ennyivel pedig talán tartozunk mindenkinek. Az alkotóknak, a koszorúzóknak, a még élő tanúknak. Nem is beszélve a holtakról.